

Inga helskägg.

Musikalisk kvalitet + kvinnor = sant.

MUSIK

Blåsarsymfonikerna

Dirigent: Christian Lindberg. Solist: Dorota Siuda. Verk: Bacewicz m fl. Scen: Berwaldhallen, Stockholm.

DET TALADES MYCKET om kvalitet i paneldebatten som föregick rivstarten för Blåsarsymfonikernas säsongssatsning på kvinnliga tonsättare, ”Skippa helskägg”. Bland annat hävdades det att kvalitetsbegreppet utgjort det kanske största hindret för kvinnliga tonsättares möjligheter att etablera sig i musiklivet och i musikhistorien.

Otvivelaktigt har kvalitetsbegreppet använts för att befästa manliga bastioner. Men utifrån den förståelse av kvalitet som är nödvändig för kritiker – som ju måste motivera att somliga framföranden och stycken är bättre än andra, såväl inom tonsätterskap som emellan dem – kan man förstås hävda att hindret mest bestått i en slarvig användning eller ett åsidosättande av kvalitetsbegreppet. I stället för genomtänkta och kritiskt använda kvalitetskriterier har kottierier slutit sina dörrar för de uppenbara kvaliteterna hos många kvinnliga

Dorota Siuda tillsammans med Blåsarsymfonikerna, dirigerade av Christian Lindberg.

FOTO: UNN TIBA

kompositörer. Så uppfattat är kvalitetsbegreppet något som kan användas som medel vid de omvärderingar som nu förespråkas. Med övertygande exempel.

DEN POLSKA TONSÄTTAREN Grazyna Bacewicz klarade sig nu bra ändå, inte minst i kraft av att vara virtuos på såväl violin som piano och dessutom kunna dirigera. Hennes tredje violinkonsert, som var det längsta numret på lördagens konsert, ingick på en fin inspelning som släpptes förra året (årets bästa skiva, enligt min mening). Riktigt

samma kraft i utspelet som Joanna Kurkowicz hade inte Dorota Siuda, men samma glöd och lidelse. De farhågor man kunde känna inför omarbetningen till blåsorkester kom på skam: arrangören Anders Högstedt har sinne för hur också subtila stråkstämningar kan överföras till blåsinstrument.

Också efter paus fylldes Berwaldhallen med storskaliga klanger. Med avstamp i ackord från Gustav Holsts ”Planeterna” slungar sig Molly Kien ut i en egen omloppsbana i ”I34340 Pluto”. Efter att atmosfären tätat sväller dynamiken

två gånger, fram mot ett kraftfullt slut.

På den punkten överträffades hon dock av Ida Gotkovsky, som med ”Brillante symphonie” skrivit det häftigaste blåsorkesterstycket sedan Florent Schmitts ”Dionysiaques”: en veritabel orgie i rytmer som drivs fram till en extatisk avslutning. Med denna virtuosa uppvisning av såväl tonsättare som musiker blåste alla kvardröjande idéer om ett specifikt kvinnligt tonspråk ut genom springorna i Berwaldhallens bergrum.

THOMAS ANDERBERG
musik@dn.se